

KLOKAN

WILBUR SMITH

KOBALTOVÉ NEBE

Courtneyové se jen tak nevzdávají

edice
KIO KAN

Courtney's War © Orion Mintaka 2018
Originally published in the English language
as Courtney's War by Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK, London
Translation © Dalibor Míček, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu COURTNEY'S WAR
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-124-2

*Každý den děkuji Bohu za to, že tě mohu
milovat, má rozkošná ženo Mokhiniso.
Tvůj obličej je ten nejkrásnější obraz,
jaký jsem kdy viděl,
tvůj hlas je ta nejkrásnější hudba,
jakou jsem kdy slyšel.
Milovat tě je nejkrásnější zážitek mého života.*

Jarní Paříž: město vystavěné pro zamilované v ročním období romantiky. A ze všech dvojic, jež se odpoledne na Velký pátek roku 1939 procházely ruku v ruce po Tuile-rijských zahradách, nebyla žádná tak očividně zamilovaná jako vysoká štíhlá dívka a muž po jejím boku, který se na ni díval s užaslým úsměvem, jako by pořád nevěřil, jaké štěstí ho potkalo. Svěží vánek ještě na počátku dubna bodal mírným chladem. Dívka se přitiskla těsněji k širokým ramenům svého partnera, zvedla k němu zrak a vyhledala jeho oči. Věděla, že neodolá pokušení políbit ji, a kolemjdoucí se svými nesouhlasnými pohledy ať jdou k šípku.

Všude jinde by nad ukázkou ženské dokonalosti a mužské elegance možná mávli rukou a zavrhli ji jako zbytečnou, bezvýznamnou, lacinou parádu, ale v Paříži byla krása vždy považována za morální imperativ a tato dvojice ji skvěle ztělesňovala. Žena měla postavu, po níž by dychtivě sáhl kterýkoliv z módních salonů na rue Cambon nebo avenue Montaigne, aby ji získal do svých služeb jako modelku, pokud už by se o ni nepoprali jako o zákaznici, a její tvář byla stejně půvabná. Rysy obličeje zarámované hustou korunou černě lesklých vlasů naznačovaly sílu charakteru. Čistě modelované lícní kosti, pevná brada, rovná linie nosu svědčící o rozhodné povaze, žádný vzhůru zatočený pršáček. Jemné kosti a svůdně plné rty však popíraly jakýkoliv náznak maskulinity. A velké modré oči průzračné jako africká obloha, pod níž se narodila, lemované hustými černými řasami, které nepotřebovaly maskaru, doplňovaly obraz okouzlující ženskosti.

Muž vedle ní tento ideál ženské krásy vhodně doplňoval. K její velké radosti byl o hlavu vyšší než ona, i když si obula lodičky na vysokých podpatcích. Každá žena, která by ho

míjela, by si všimla tmavě blond odstínu v ledabyle přičísnutých černých vlasech a záře zamilovaného úsměvu, připomínajícího filmovou hvězdu. A pohybovali se v Paříži, takže by jí neuniklo, že navzdory neformálnímu oblečení – uhlově šedé flanelové kalhoty a tvídové sportovní sako namísto obleku a košile s rozepnutým límečkem, do něhož si zasunul cípy hedvábného šátku namísto kravaty – byl každý kus oděvu dokonale ušitý a na nohou se mu leskly vzorně vyleštěné boty.

Dívka vedle něj na něm oceňovala zejména to, co jiným ženám zůstávalo skryto: mužovy šedé oči vskutku představovaly okna do duše, která byla mnohem citlivější a hloubavější, než naznačoval letmý první dojem. Věděla, že navzdory silným a svalnatým pažím má ruce umělce. Dlouhé elegantní prsty uměly nakreslit cokoliv, na čem spočínuly jeho oči, nebo přejíždět po jejím těle, pohrát si s každým kousíčkem, každou ploškou a přinést jí dříve nepředstavitelnou rozkoš, jakou mohla překonat pouze extáze, k níž ji přivedla nejmocnější a nejvíce vzrušující část jeho těla.

Skutečně se zdálo, že Saffron Courtneyovou a Gerharda von Meerbacha požehnali všichni bohové, neboť byli stejně bohatí a společensky postavení jako krásní. Jen to nejtvrďší srdce by jim jejich štěstí závidělo.

„Opravdu jsou to jen tři měsíce, co se známe?“ divil se Gerhard. „Život bez tebe si už neumím vůbec představit. Jak jsem mohl prožít sedmadvacet let a netušit, že existuješ? A potom...“

„Potom jsem ti přistála u nohou,“ zasmála se Saffron. „Vzhůru nohama jako hromada neštěstí v mužských šatech.“

Když jsou dva lidé do sebe zamilovaní, jen málo věcí je tak fascinuje jako samotná láska. Gerhard a Saffron nacházeli nové a nové způsoby, jak vylíčit příběh svého seznámení. Připomínali děti, které chtějí před usnutím slyšet pořád tutéž pohádku.

Saffron se vydávala za muže a maskovala ženské křivky oděvem nadměrné velikosti. Rozhodla se totiž pokořit záludnou sáňkařskou dráhu Cresta ve Svatém Mořici, vyhrazenou pouze mužům. Řítla se po zledovatělém povrchu a odmítala zpomalit, až nakonec v jedné zatáčce vylétla z dráhy a v kotrmelcích se kutálela sněhem. Při pádu ztratila tmavé brýle a její oči se vpálily Gerhardovi do srdce.

„Já vím,“ odvětil. „Stačilo mi jednou se na tebe podívat a... bum! Zasáhlo mě milion voltů – jako v tom filmu s Frankensteinem, když doktor pustí do obludy proud. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Vskutku láska na první pohled. Nechápal jsem, co se děje, kde se ten pocit najednou vzal. A když jsi pak odcházela...“

„Zakroutila jsem se v bocích. Musela jsem. Cítila jsem totéž co ty a prostě jsem ti to musela dát najevo.“

„A to všechno proto, že jsi byla tak odvážná... a tak... tak tvrdohlavá.“ Gerhard se zasmál. „Tak saffronovská! Musela jsi sjet Crestu, přestože jsi věděla, že je vyhrazena pouze mužům.“

Saffron se zasmála. „Samozřejmě! Proč by měli mít veškerou zábavu pouze chlapi?“

Gerhardova nálada náhle potemněla, jako když slunce zakryje mrak. „Chudák Chessi. Pořád mám kvůli ní špatný pocit... Měl to být večer...“

„Pssst!“ Saffron mu přiložila prst ke rtům, aby ho umlčela. Francesca von Schöndorfová byla její nejmilejší kamarádka ze školy. Chessi a Saffy tvořily nerozlučnou dvojici. Jedna milá a citlivá Němka, druhá sotva zkrocené dítě Afriky, které vyrůstalo na vrchovině v centrální Keni a nedávno přicestovalo do Anglie. Saffron několikrát navštívila Německo, pobývala u von Schöndorfových a sledovala, jak se jí země mění před očima, když nacisté přetvářeli celý národ k vlastnímu pokřivenému obrazu.

O vánočních prázdninách si studentka Oxfordské univerzity Saffron vyjela do Skotska, kde ji dostihl dopis od

Chessi. Přítelkyně v něm vysvětlovala, že Nový rok stráví ve Svatém Mořici a během silvestrovského večírku na horské chatě ji podle jejího očekávání muž, kterého miluje, požádá o ruku. Saffron okamžitě vyrazila přes polovinu Evropy, protože nejen chtěla sdílet radost s kamarádkou, ale také ji lákala vzrušující atmosféra Cresty. Netušila, že tam na ni čeká životní láska, a už vůbec by ji nenapadlo, že to bude muž, kterého si Chessi měla brát.

Jenomže láska je bezohledná a nedá si poroučet.

„Nebyli jste si s Chessi souzeni,“ řekla Saffron. „Kdybyste byli, nebyl by ses se mnou setkal, a i kdyby ano, pomohl bys mi na nohy, oprášil ze mě sních a šel dál svou cestou. A já bych se za tebou ani neohlédla.“

„A když jsme se pak ten večer znovu setkali na oslavě...“

„Vteřinku dvě by trvalo, než bychom jeden druhého poznali. Pak bychom se té příhodě zasmáli a ty bys ji vyprávěl Chessi a ona by se taky zasmála. Nikdo by ji nebral ani trochu vážně, protože by vůbec vážná nebyla, prostě obyčejná směšná nehoda. Znamenalo by to, že jste si s Chessi souzeni. Ale nebylo tomu tak, souzeni jsme si byli my dva. A... Jejda!“

Saffron vykřikla, protože jí poryv větru strhl z hlavy klobouk. Oba se rozběhli po Grande Allée a se smíchem pronásledovali poskakující módní výtvar z černé plsti a hedvábných květů barvy slunce.

Štěstí jim vydrželo po zbytek odpoledne. Zastavili se u Eiffelovy věže a nechali se vyfotit pouličním fotografem, který zde neúnavně nabízel své řemeslo.

„Kam si monsieur přeje, abych mu poslal hotové snímky?“ ptal se fotograf.

„Bydlíme v Ritzu.“

Muž se podíval na dokonalý pár, pokýval hlavou a usmál se. „No samozřejmě.“

Povečeřeli v La Tour d'Argent, širokými okny pozorovali světla říčních člunů na Seině a pochutnávali si na restované

kachně v krvavé omáčce, již se tato restaurace proslavila. Majitel podniku monsieur Térail jim podle ustáleného zvyku předložil očíslované dopisnice oceňující jejich pokrmy.

Příjemně omámená koktejlem se šampaňským, který pili jako aperitiv, a lahví Cheval Blanc ročník 1921, jímž kachnu zapíjeli, si Saffron položila hlavu na Gerhardovo rameno a začala ho láskyplně škádlit.

„Chce se mi spát,“ zamumlala. „Na nějaké techtle mechtle jsem moc unavená.“

Gerhard přikývl, sraštil čelo a přehnaně se zamyslel. „Hmm, myslím, že je to rozumné. Máš za sebou dlouhý den. Měla by sis odpočinout. Nebude ti vadit, když tě uložím a zajdu si do města, že ne? Slyšel jsem, že tanečnice ve Foiles Bergère jsou letos obzvlášť hezké.“

„Ty nemravo!“ ušklíbla se a líně ho pleskla.

Vrátili se do hotelového apartmánu a nevěnovali nejmenší pozornost elegantnímu krémovému, běžovému a zlatému dekoru. Bez jediného pohledu proběhli kolem vysokých prosklených dveří na balkon, odkud se otevíral velkolepý výhled přes nádhernou hotelovou zahradu na město za ní. Však ráno budou mít dost času usadit se na hedvábím čalouněné pohovce a kochat se vyhlídkou.

Saffron skopla boty, stáhla si šaty přes hlavu a hodila je na podlahu, aniž brala ohledy na jemnou šifonovou tkaninu. Odháčkovala podprsenku a vystoupila z francouzských kalhotek, které se smíchem zvedla na palci nohy a vykopla směrem ke Gerhardovi jako řízenou střelu z bílého saténu. Punčochy si nechala; věděla, jak její muž miluje kontrast barev a dotyku.

Vrhla se na lůžko a zaujala uměleckou pózu. Zpola ulehla, zpola usedla se zády na polštáři zapřeném o pelest a nestoudně a vyzývavě vzhlédla ke Gerhardovi. Ten si zatím k uzoufání pomalu a nenuceně rozepínal košili knoflík po knoflíku, postupně odhaloval hrudník lehce porostlý nazlátlými chlupy. Poté Saffron spatřila zvlněné břišní svaly. Ger-

hard se na ni zadíval a vychutnával si směr jejího pohledu. Strnul uprostřed pohybu a prohlížel si každý detail jejího těla. Saffron cítila, jak v ní stoupá žhavý příliv, v němž se zakrátko roztaví.

Jeho úsměv se rozšířil. Věděl, jak na ni působí. Ale když si rozeplnul opasek a horní knoflík kalhot, Saffron poznala, že sama na něho působí úplně stejně. Spustil si kalhoty.

Hodný chlapec, pomyslela si, protože si všimla, že si už sundal ponožky.

V příštím okamžiku na ní ležel a pronikl do ní. Cítila se jím naplněná, jako kdyby se spojily dvě poloviny jednoho organismu. Sténání se změnilo ve výkřiky a Saffron se tělem i duší naprosto poddala muži, jehož milovala, stejně jako se on poddal jí.

Když později oba seděli ve vzájemném objetí opření o pelest a Saffron se mu probírala chloupky na hrudi, Gerhard řekl: „Tohle bylo naposled, co můžeme být spolu, miláčku... Než propukne bouřka.“

Saffron pocítila ledový šok. Pevně ho objala, jako kdyby ho chtěla k sobě navěky připoutat. „To neříkej.“

„V Rakousku ani v Československu se Führer nezastaví. Je tady staré pruské území, které připadlo Polsku. Bude ho chtít zpět. A jako záminku použije Gdaňsk. Počkej a uvidíš.“

„Tak ať si ho vezme. Pro nás to přece nic neznamená.“

Gerhard pokrčil rameny. „Neznamená... Až na to, že Chamberlain a Daladier slíbili Polákům, že Británie a Francie budou respektovat jejich hranice.“

„A co Rusové? Těm by se nelíbilo, kdyby Němci posunuli své hranice blíž k Sovětskému svazu.“

„Těžko říct... Ale můžu ti říct jedno. Můj drahý bratr Konrad se naparuje a každému, kdo je ochotný ho poslouchat, vykládá, že se celý svět otřese v základech. S oblibou tvrdí, že železná pěst Říše zasáhne svět přímo do obličeje. A mě nabádá, abych vytáhl svůj pilotní oblek, že ho budu brzy potřebovat.“

„A on bude taky bojovat, když půjde do tuhého?“

„Konrad? Ne, ten ne. Bude jako obvykle sedět pěkně v klidu a bezpečí v Berlíně s hlavou zavrtanou do zadku generála Heydricha.“

Saffron se nemohla nezasmát, ale vzápětí zvažněla. „Na tom není nic k smíchu, vid’?“ Po chvílce ticha dodala: „Vím, že je to ode mě sobecké, když celý svět vybuchne v plamelech, ale já nedokážu myslet na nic jiného než na to, co se stane s námi.“

„Domluvím s Izzym systém, který nám umožní vyměňovat si dopisy. Bude to složité a potvrvá celou věčnost, než se k nám psaní dostanou, ale nakonec se to podaří, slibuju.“

„Nebude to pro něho nebezpečné?“

„Tvrdí, že bude v pořádku. V minulé válce bojoval na frontě a v porovnání s první linií je Švýcarsko bezpečný ráj.“

„I tam by se k němu mohli dostat... Kdyby to zjistili.“

Saffron vytušila, že Gerhard přikývl, když uznal: „*Ja*, to by mohli. Ale Izzymu to nevádí. Říká, že je mým dlužníkem za to, že jsem ho dostal z Německa.“

Isidor Solomons byl hrdina velké války, držitel medaile *Pour le Mérite*, nejvyššího německého vyznamenání za chrabrost. Po válce se vrátil do Mnichova a převzal od svého otce postavení osobního právníka a nejdůvěrnějšího poradce rodiny von Meerbachů.

Jenže Solomons byl Žid a Konrad von Meerbach fanatický nacista, jehož vášeň pro Adolfa Hitlera a jeho snahy dalece převýšila veškeré ohledy na loajalitu či slušnost. Z hodiny na hodinu zprostil Solomonse jeho povinností, bez upozornění a bez náhrady.

Gerhard naštěstí nebyl ze stejného těsta jako jeho bratr. Hluboce se styděl za to, jak se rodina zachovala k věrnému služebníkovvi a příteli, a přesvědčil Konrada, aby mu z rodinného fondu vyplatil pět tisíc říšských marek pod záminkou, že si chce koupit nový sportovní mercedes. Peníze ovšem

dal Isidoru Solomonsovi, čímž celé jeho rodině umožnil odjezd do Švýcarska.

Krátce po prvním setkání s Gerhardem odcestovala Saffron spolu s ním do Curychu, aby se se Solomonsem seznámila. Vyslechla si ten příběh z právníkových úst, viděla úctu, kterou místní židovská obec Gerhardovi prokazovala, a dozvěděla se, jakou cenu ho Konrad, znechucený svým bratrem „židomilem“, donutil zaplatit za to, že má svědomí. Tehdy pochopila, že Gerhard vnímá rozdíl mezi dobrem a zlem a že dokáže na základě tohoto pochopení jednat bez ohledu na následky. V srdci i myslí se utvrdila v poznání, že si vybrala správného muže.

„Mám Izzyho ráda,“ řekla. „Je od něho pěkné, že to pro nás udělá.“

„On tě má taky rád, to mi můžeš věřit. Pořád opakuje, že je jeho morální povinností udržet nás dva spolu. Prý když to neudělá, druhou jako ty už nikdy nenajdu.“

„Inu, to je pravda, nenajdeš.“

„A ty bys našla muže jako já?“

„Ne... Nikdy. Budu jenom tvoje. Přísahám.“

Znovu se pomilovali... a pak zase, celý velikonoční víkend. V sobotu večer Saffron Gerharda vyprovodila na Gare de l'Est, kde nastoupil do nočního rychlíku do Berlína. Počádko se jí zadržovat pláč až do chvíle, kdy vlak vyjel z nádraží, ale pak se stavidla otevřela a Saffron už nemohla dále zastírat strašnou pravdu.

Její láska ke Gerhardu von Meerbachovi teprve rozkvetla, ale může se docela dobře stát, že už ho nikdy neuvidí. Nyní už může jen toužit po společném životě v klidu a míru, jaký by si spolu vybudovali.

Může si opakovat, že jejich láska přežije a sny se naplní, a snažit se tomu věřit. Ale vnitřní hlas ji varoval: *Jaká je šance?*

Za necelých pět měsíců, konkrétně časně ráno v pátek 1. září 1939, poštvál Hitler německé ozbrojené síly proti Polsku.

O dva dny později vyhlásila Velká Británie Německu válku. A po celém světě se rozhořel požár krveprolití, utrpení a hrůzy.

Jiný duben v jiné zemi, časný jarní večer roku 1942. Saffron Courtneyová měla na sobě pytlovitý seržový overal černé barvy, který skrýval křivky postavy. V podpatku těžké kožené boty měla ukrytý malý, ale ostrý nůž a knoflík mapové kapsy na levém stehně obsahoval zamaskovanou tabletku se smrtícím jedem. Sklonila se k pražcům a přitiskla půldruhakilogramovou nálož k stojině kolejnice. Nálož, připravená z šesti osmiuncových patron Nobel 808, byla tvárná jako kyt a Saffron ji snadno utěsnila v mezeře mezi hlavou a patičí kolejnice. Z trhaviny na bázi nitroglycerinu stoupal do nočního vzduchu silný odér mandlí. Saffron vsunula do nálože konec zápalné šňůry s roznětkou. Spokojená s umístěním nástražného výbušného systému vylovila z batohu roličku dva centimetry široké zelené lepicí pásky, rozvinula si půlmetrový kus a omotala jím nálož a kolejnici, pak totéž zopakovala o kousek dál. Bombu teď přidržovaly dva pruhy pásky, mezi nimiž zůstala na tři prsty široká mezera.

Saffron se posadila na paty a rozhlédla se nahoru a dolů po železniční trati i po stěnách záseku, kterým v tomto místě vedla. Schylovalo se k deváté hodině večer, ale tady na severním okraji německé říše, která se táhla od hlubin saharské pouště až za polární kruh, bylo ještě dost světla, aby viděla i bez baterky. Saffron mohla být klidná, nikdo ji nesledoval. Několik vteřin se nechala uchvátit krásou průzračně čisté večerní oblohy dalekého severu, jejíž temnou modř protkávaly mraky perleťových odstínů od šedé přes růžovou po světle fialovou. Lačně vdechovala vzduch jemně vonící hlodášovými keři, jejichž odvážné žluté květy prorážely ostrůvky zbylého zimního sněhu. Rozeznala i sláný zavan od moře.

Jako další vytáhla z ruksaku plochý kovový hříbek o průměru necelých pěti centimetrů, upevněný na drátěné svěrce tvaru převráceného písmena U. Svěrka přesně seděla na hlavu kolejnice a hříbek trčel nad ní. V Oddělení pro zvláštní operace (SOE – Special Operations Executive), kde Saffron sloužila, se tomuto zařízení říkalo „mlhový signální spínač“, protože připomínalo malé detonační kapsle naplněné trhavinou, které se umísťovaly na kolejnice jako prostředek pro varování strojvedoucích. Tlak kol přivedl kapsli k hlasitému výbuchu, jehož hluk varoval obsluhu lokomotivy před nebezpečím na trati nebo v případě mlhy upozorňoval na blížící se stanici a nutnost začít brzdit.

Žádného traťového dělníka ani člena vlakové čety by nepřekvapilo, kdyby plochý hříbek na koleji spatřil, a vyžadovalo by hodně pozornou prohlídku, aby si někdo všiml, že Saffron propojila tlakový spínač zápalnou šňůrou s náloží plastické trhaviny. Až přes spínač projede nejbližší vlak, náložka v něm zapálí roznětnou šňůru, která dovede plamínek k hlavní náloži připevněné ke kolejnici. A pak se rozpoutá peklo.

Vlak vezl pět set příslušníků Waffen SS a měl přijet za necelých deset minut. Jestli nálož vybuchne, způsobí vykojení vlaku a zabije nebo zraní hodně mužů ve vagonech. A také přeruší trať a zablokuje dopravu, což bude ještě důležitější. Vysoké žulové stěny průkopu lemující na tomto místě trať velmi ztěžují opravné práce a prodlouží je, čímž dále naruší německé komunikační spoje.

„Dobře poslouvejte, Courtneyová,“ řekl jí před týdnem její velící důstojník podplukovník J. T. „Jimmy“ Young. „Vaše jazykové schopnosti vám neumožní dlouhodobější nasazení na tajné operace v terénu, alespoň prozatím. Ale tato mise je vám šitá na tělo. Jednoduchá akce – dostavit se na místo, nastražit nálož a pryč. Mrkněte na to.“

Rozložil na mapový stolek, který dominoval jedné straně jeho spartánské kanceláře, mapu oblasti. „Nasednete do Shetlandského autobusu,“ začal s odkazem na flotilu upra-

vených rybářských traulerů ježících se maskovanými kulomety, která převážela agenty přes Severní moře. „Vysadí vás v nafukovacím člunu při ústí tohoto dlouhého fjordu přesně v pět nula nula, asi půl hodiny před východem slunce. Zamíříte na východ, do vnitrozemí. Budete se řídit podle kompasu a prvních slunečních paprsků. Veslujte ke světlu, k horám na obzoru, a nemůžete zabloudit.“

„Žádný strach, pane, na břeh trefím.“

„Tak se mi líbí. Máte bojovného ducha. Přistanete tady v této malé zátoce,“ ukázal Young na bod na mapě označený „A“. „Je liduprázdná a nejbližší skopčácké pozorovací stanoviště je daleko vzadu na pobřeží. Měla byste se tedy dostat na břeh, aniž si vás někdo všimne.“

Podal jí černobílou leteckou fotografii. „Tohle pořídil před týdnem průzkumný letoun RAF. Podle té fotky si můžete udělat představu o uspořádání terénu. Klíčovým úkolem v této fázi operace bude zbavit se člunu. Skopčáci ho nesmí najít, protože by mohli vytušit vaši přítomnost. Máte dvě možnosti. Za prvé můžete vzít kus od břehu nůž, probodnout na několika místech trup, potopit člun a zbytek přebrodit. To by pochopitelně stačilo, kdyby vrak zůstal u dna, ovšem rozhodně nepotřebujeme, aby se ten ubohý propíchaný člun vynořil zpola nafouknutý na hladinu, kde by ho mohl kdokoliv spatřit.“

„Zajisté, pane.“

V Saffronině hlase zazněl náznak pobavení. Young se odmlčel a přeměřil si ji tvrdým pohledem inkvizitora. Celý život velel, jak se vyjádřil, „bojovníkům s chlupatými prdelemi“ a teď se musel přizpůsobit faktu, že významnou část jeho podřízených tvoří navoněné mladé ženy s jemnou kůží, které nevypadají ani nemluví jako běžní vojáci, ale při správném výcviku umějí být stejně smrtelně nebezpečné. Saffron si kvůli snadnějšímu maskování hodně zkrátila vlasy a měla štíhlou jako křemen tvrdou postavu, ale když se její modré oči zaleskly v úsměvu, pořád vyzařovaly podmanivou ženskost.

„Promiňte, pane,“ omluvila se Saffron, „ale neubráníla jsem se představě ubohého propíchaného a zpola nafouknutého člunu, jehož obrázek jste tak výstižně nakreslil.“

Young skepticky zabručel, ale Saffron věděla, že ho komplimentem potěšila. Věděla také, že pod drsným Youngovým zevnějškem se skrývá slušný a citlivý muž, kterému velmi záleží na jeho agentech, přestože je vysílal na mise, z nichž se mnozí nevrátí.

„Chci tím říct, Courtneyová, že si tam musíte sehnat pár velkých kamenů, abyste vrak zatížila. My tady nemáme šanci zjistit, jestli tam nějaké jsou, nebo ne, chápete?“

„Ano, pane.“

„Druhá možnost. Na leteckém snímku vidíte, že se v místě přistání nachází úzká pláž lemovaná na straně k pevnině jakýmisi křovisky. Tam by se vyfouknutý člun možná dal schovat ještě líp než na dně moře. Rozhodnutí je na vás a na vaší iniciativě. Posoudíte situaci na místě a zvolíte nejlepší alternativu.“

„Rozumím, pane.“

„Dobrá, tak dál. Až vystoupíte na břeh a postaráte se o člun, vyrazíte k bodu B. Tady,“ bodl ukazovákem do mapy.

Bod „B“ se nacházel dál ve vnitrozemí jihovýchodně od bodu „A“. „Vzdálenost je pouhé čtyři míle, není třeba spěchat. Kopcovitý terén téměř bez stromů. Hlavní věc je nenechat se spatřit a vyhnout se zranění. Ničemu byste neprospěla, kdybyste tam měla poskakovat po jedné noze nebo se zlomenou rukou a podobně. Budete mít spoustu času na odpočinek, najíst se a seznámit se s okolní krajinou, než se pustíte do práce.“

„Ano, pane.“

„Tady ta čára je železnice. Všimněte si, že sleduje pobřeží a na několika místech se odklání do vnitrozemí, přes úbočí kopců, které klesají až k moři, se prořezává průkopy. Je to jediná trať a silnice v okolí nestojí ani za zmínku, rozhodně nejsou v takovém stavu, aby umožňovaly snadný pohyb ná-

kladních automobilů a dělostřelectva, natož tanků. Kdyby se nám podařilo tu trať přerušit, vážně bychom tím skopčákům narušili schopnost reagovat na naše akce. Zabráníme jim manévrovat a přivádět posily.“

Saffron věděla, že se nemá ptát, jaké „akce“ má nadřizený na mysli. Místo toho položila otázku: „Mám tu trať vyhodit do povětří, pane?“

Nyní se pobaveně zatvářil Jimmy Young. „Z vašich úst to zní, jako kdybyste se ptala, jestli si dám ještě kousek koláče. Odpověď samozřejmě zní *ano*, slečno Courtneyová. Chci, abyste tu trať vyhodila do povětří. Ve skutečnosti vám to dávám rozkazem.“ Ukázal na mapu. „Přesně tady, v tomto průkopu, právě když tamtudy pojede vlak naložený Himmlerovými nejschopnějšími zabijáky. To znamená přibližně ve dvacet dva nula nula patnáctého tohoto měsíce, to znamená ode dneška za týden.“

Young jí podal další dvě fotografie z leteckého průzkumu. Jedna zachycovala průkop a okolní terén, na druhé byl průkop v maximálním přiblížení. Vysvětlil, že trať se používá k vojenskému i civilnímu provozu. „Kolem tři čtvrtě na devět tím místem projíždí osobní vlak. Pochopitelně nechceme, aby vyletěl do vzduchu. Nesmíme připustit, aby nás obyvatelé okupované země považovali za nepřítel. Počkejte, až osobák projede, a teprve potom umístíte nálož. Až projede vlak s vojáky, zdržíte se tak dlouho, abyste se přesvědčila, že nálož skutečně vybuchla. Pokud ano, nemusíte se starat o odhad způsobených škod, to nám zjistí letectvo druhý den ráno a my ty snímky dostaneme mnohem dřív, než se stihnete vrátit. Počkejte, až uslyšíte explozi, a pak nohy na ramena. Je to jasné?“

„Co když nálož nevybuchne?“

„Vybuchne. Tyhle nálože jsou spolehlivé, pokud jsou správně sestaveny a odjištěny. A vy svůj úkol splníte, nemám pravdu, Courtneyová?“

„Ano, pane.“

„Po akci se budete soustředit výhradně na úspěšný únik. Vyzvednou vás asi dvě míle od průkopu... tady.“ Young ukázal na bod označený „C“, který ležel na pobřeží několik mil od místa Saffronina výsadku. Všechny tři body tvořily trojúhelník.

Přes mapový stůl putoval další černobílý snímek. Zobrazoval malou zátoku ohraničenou na obou stranách skalnatými výběžky. Mezi nimi se nacházela úzká pláž a za ní plochý travnatý terén. Hned vedle byla vidět stezka mezi skalisky, která končila u několika schůdků k úzkému molu vyčnívajícímu ze zátoky.

„U toho mola zakotví přesně v půl jedenácté příslušník místního hnutí odporu s rychlým motorovým člunem. Bude čekat do půlnoci. Máte půlhodinové okno, které by vám k úniku mělo stačit. Jestli to stihnete, člun vás odveze na moře, kde přestoupíte na jiný trawler, který vás dopraví domů. Kdybyste se z jakéhokoliv důvodu nemohla na setkání dostavit a neměla jste jinou možnost přežití, můžete se spojit s hnutím odporu. Postup je následující. Zajděte do baru hotelu Armor – je ve městě, které leží dál na trati za průkopem – a řekněte barmanovi: ‚Je tu paní Andersenová? Mám pro ni vzkaz od její neteře.‘ Barman odpoví: ‚Myslíte od Julie?‘ A vy na to řeknete: ‚Ne, od té druhé, od Karin.‘ Barman vás potom odvede. Ale budu k vám upřímný, Courtneyová. K tomuto kontaktu přistoupíte pouze tehdy, když nebudete mít absolutně žádnou jinou alternativu. Nemůžeme riskovat, že přivedete skopčáky k našim lidem.“

Saffron přikývla. Už ve chvíli, kdy se dobrovolně přihlásila na tuto práci, věděla, že její život je postradatelný. Bezpečnost celé sítě hnutí odporu je důležitější než její přežití.

Ale přinejmenším může nepřítele donutit, aby za její smrt zaplatil vysokou cenu. Nyní ta chvíle přišla. Saffron naposled zkontrolovala nálož a odpalovací zařízení. Spokojená, že je všechno, jak má být, ustoupila několik kroků od kolejí a co nejkldněji (nic totiž nepřivábí pohled náhodného

svědka a nevzbudí podezření jistěji než člověk, který běží podél železniční trati) zamířila k ústí průkopu. Tam se otočila a vyrazila opačným směrem, ovšem už ne vedle kolejí, ale stezkou po úbočí kopce, jímž byl průkop proražen. Zastavila se až u skupinky stromů kolmo od místa, kde umístila nálož – dost blízko, aby zaznamenala výbuch, ale dostatečně daleko, aby ji neohrozila tlaková vlna ani letící trosky.

Pozorovací stanoviště nabízelo další dvě výhody. Leželo mezi tratí a pobřežím, takže usnadňovalo útek, a kromě toho to bylo jedno z mála míst, kde rostly stromy, navíc přímo na okraji skalní stěny lemující uměle vytvořený průkop. Vklíněná mezi kmeny dvou borovic s černou vlněnou čepicí na hlavě a začerněným obličejem mohla sledovat dění bez rizika, že si jí všimne někdo u trati.

Vtom Saffron zaslechla hlasy mluvící německy a dusot kroků. Podle zvuku jich bylo nejméně deset nebo dvanáct. Zamrazilo ji, když si uvědomila, že Němci krácejí po stezce, která vede těsně kolem její pozice, jen pár kroků od místa, kde ležela.

Mířili rovnou k ní. A běželi. Běželi ze všech sil.

Saffron děkovala nebesům za borovice, které ji skrývaly před zraky mužů na stezce, a za výcvik v použití maskovacích technik. Ale dosud se úplně nesetmělo a bez ohledu na to, jak pečlivě se skrývala, pokud se někdo podívá opravdu pozorně, určitě ji spatří. A čím víc se od stezky vzdálila, tím víc se přiblížila k okraji strmé skalní stěny průsmyku a odhalila se pohledům pátrajících očí dole u trati.

Tiskla se ke kořenům borovice zmítaná strachem z odhalení a hlavou jí vířily neodbytné myšlenky: *Vědí, že tu jsem? Zradil mě někdo? Ale kdo?*

Němci se blížili. Jejich hlasy zněly zřetelněji a Saffron již rozuměla, co říkají. A náhle pochopila. Ti muži zde nebyli na hlídce, nepátrali po ní. Absolvovali běh v rámci výcviku

a jejich velitel je povzbuzoval: „Makejte, chlapi! Žádné loučání! Vy tam vzadu, hodte sebou!“ Do toho zněly mumlané povzdechy a jeden troufaleý – nebo prostě zoufaleý – voják zvolal: „Dejte nám pauzu, seržo! My tady vzadu umíráme!“

Saffron ten pocit dobře znala. V předchozích dvanácti měsících absolvovala nespočet běhů v libovolnou denní či noční hodinu a každý ji přivedl na samou hranici zhroucení a ještě kus za ni. A sdělení bylo pokaždé stejné: „Jste silnější, než si myslíte. Můžete běžet déle a rychleji, než pokládáte za možné, dosáhnout bodu, kdy si myslíte, že zemřete, pokud uděláte ještě jeden krok..., a přesto poběžíte dál.“

Skoro jí bylo těch běžců líto. Potom si však připomněla, že to jsou nepřátelé, kteří by se za ní nemilosrdně vrhli, kdyby vytušili její přítomnost.

Uvědomovala si ohlušující tlukot vlastního srdce a sípavý dech. Silou vůle se přinutila ke klidu a pročistila si mysl.

Už byli téměř u ní, sotva dvacet metrů... pak deset.

Z podrostu na protější straně stezky vyběhl králík vyděšený dusotem vojenských bagančat. Přeběhl holou hlínu před přibíhajícími muži a vrhl se do křoví pod stromy, přímo k Saffron.

Vojáci ho určitě viděli. Jejich oči sledovaly králíka mezi borovice a teď hledí na její úkryt.

Ale vtom se králík zastavil. Ucítil člověka a odskočil zpátky na pěšinu. Saffron slyšela, jak se muži smějí zoufalým pokusům malého zvířátka uniknout.

Vojáci v čele řady proběhli kolem ní a jeden z nich utrousil: „Dušený králík by nebyl špatný k večeři.“ Jiný žádostivě mlaskl: „Mňam... Máma ho dělala s fazolkama. Nechala maso přes noc v kořeněném nálevu a...“

Zbytek receptu již neslyšela, družstvo zmizelo za záhybem stezky. Večerní klid se vrátil a Saffron se zadívala k železniční trati. S posledními zbytky světla, které ustoupily noční tmě, se cítila mnohem méně nervózní, než čekala. Skutečnost, že ji běžci neodhalili, jí připadala jako znamení shůry,

že všechno dobře dopadne. Jedinou starost jí působila samotná nálož, věděla však, že nemá racionální důvod k obavám. Výbušné zařízení nastražila správně a řádně je připojila ke spoušti. Mlhový signální spínač byl stoprocentně spolehlivý, zápalná šňůra i výbušnina v dokonalém stavu.

Bude to fungovat, dobře víš, že bude.

Čas plynul. Saffron se podívala na hodinky: 10.15. Zamračila se. Tohle bylo území okupované Německem. A německé vlaky nemívají zpoždění.

Kde je ten zatracený krám?

Vzápětí zaslechla vzdálený hvizd píšťaly a o něco později již rozeznala odfukování parního stroje a typické cvakání kol na spojích kolejnic.

Bomba byla nastražená.

Viděla, jak se vlak blíží k průkopu, tmavý stín se zatemnělým reflektorem na ochranu před spojeneckými letci. Saffron vzpomínala na lovy v okolí Lusimy, jejich rodinného sídla v keňské vysočině, na které ji otec v dětství brával. Tehdy také pozorovala blížící se kořist a cítila stejné vzrušení a očekávání jako nyní, okořeněné melancholií. Blížila se smrt. Samozřejmě existoval propastný rozdíl mezi zastřelením vznešeného divokého zvířete a zabitím vojáků bojujících za diktátora, který si chce podmanit celý svět. Ale i oni byli mladí muži a moc se nelišili od jiných mladíků v britských, kanadských nebo amerických uniformách. Saffron věděla, že Německu vládou odporné, podlé kreatury, znala však mnohé Němce, kteří byli slušní a laskaví, na hony vzdálení stereotypu nacistického gangstera s tlustým krkem.

Jednoho z nich milovala.

V tom vlaku určitě sedí jiní, které zase milují jiné dívky. A jejím úkolem je co nejvíc jich zabít nebo alespoň zmrzačit.

Měsíc, jemuž chyběl pouze den do úplňku, vykoukl mezerou mezi mraky a jeho bledý svit ozářil vlak, který právě vjel do průkopu. Ujížděl vysokou rychlostí – destrukce po výbuchu bude o to rozsáhlejší.

Saffron se zadívala na mlhový signální spínač. Neměřil v průměru více než pět centimetrů, ale jí připadal velký jako polévkový talíř. Poskočilo jí srdce, když se strojevůdce vyklonil z kabiny a pozoroval trať. Spínač umístěný na koleji byl strašně nápadný!

Určitě si ho všimne. A zpomalí...

Strojevůdce se však schoval zpátky do kabiny.

O dvě vteřiny později najela lokomotiva na mlhový spínač.

Všechno šlo podle plánu.

Saffron prudce uskočila a přitiskla si dlaně na uši, náhle vyděšená peklem, které rozpoutala. Byla příliš blízko, tlaková vlna ji určitě srazí do bezvědomí. Zvuky v hlavě jí zněly tak intenzivně, že hraničily s halucinacemi. Zřetelně rozeznávala hlasitý jekot a jenom doufala, že nevychází z jejích vlastních úst. Živě si představovala scénu krveprolití a devastace pod sebou v průkopu, jak lokomotiva vyjela z kolejí, vagony za ní narážely jeden do druhého a vršily se v hromadách pokrouceného kovu. Výbuch zastihl přepravované vojáky zcela nepřipravené. Setrvačnost je vymrštila dopředu, těla narážela na protější sedadla, stěny, přepážky a dveře, některá vyletěla oknem a rozplácla se o surově tvrdá žulová skaliska na obou stranách průkopu, kosti polámané, údy nepřirozeně zkroucené.

To vše viděla před svým duševním zrakem, ovšem jakákoliv myšlenka na to, co udělala, musela stranou, protože Saffron čelila bezprostřednímu nebezpečí. Soustředila se na půdu pod nohama a rozběhla se, aby zachránila holý život.

Ve dnech, které následovaly po instruktáži s Jimmym Youngem, Saffron podrobně studovala mapy a fotografie, až si vryla do paměti každou pěšinu, každou louku a pole, každé mlází, kde by se mohla ukrýt, a každou otevřenou plochu mezi průkopem a zátokou, z níž vybíhalo molo jako prst ukazující ke svobodě. Proto teď neomylně běžela nocí k ur-

čenému cíli a vůbec ji nepřekvapila zrádná půda plná děr a výmolů, kde si snadno mohla vyvrtnout kotník nebo zlomit nohu, i skalních výběžků zrádně skrytých pod mechem. Na podobný terén byla zvyklá jako všichni agenti SOE a její nohy se při každém kroku instinktivně přizpůsobovaly vyvýšeninám či proláklinám.

Urazila asi třetinu vzdálenosti k cíli, když musela zpomalit, aby se nepozorovaně propletla vesnicí. Zabralo jí to asi patnáct minut, ale při plánování ústupu s touto časovou ztrátou počítala. Ovšem na některé věci se ani při nejlepším vůli připravit nemohla – například na to, že málem narazila na německého vojáka, který se za živým plotem miloval s místní dívkou.

Prvním náznakem jejich přítomnosti byla dívčina otázka: „Proč jsi přestal?“ Muž jí odpověděl: „Zdálo se mi, že tu někdo je.“

Saffron bleskurychle zalehla.

„Měl bych se jít podívat,“ prohlásil voják.

Řídkým porostem, který ji odděloval od milenců, Saffron spatřila ruku sahající po pušce – tak blízko, že se jí téměř mohla dotknout. Nahmatala rukojeť útočného nože Fairbairn-Sykes, zasunutého v pochvě u pasu. Se špičkou ostrou jako jehla představoval nůž smrtelně nebezpečnou bodnou zbraň, hrany čepele byly ostré jako břitva a dokázaly proříznout lidskou tkáň jako dobře propečený biftek.

Saffron se nebála, že by ji voják mohl postřelit. Absolvovala výcvik v bojových technikách mnohem nebezpečnějších a zákeřnějších, než jaké si průměrný pěšák umí představit. Toho Němce mohla zabít dřív, než by vůbec postřehl její přítomnost. Jenomže zde byla ta holka a i ji by musela zlikvidovat, aby křikem nevyvolala poplach. Saffron věděla, že dívku na několik vteřin ochromí šok a nevydá ze sebe ani hlásku, což by jí poskytlo víc než dost času na její umlčení. Ovšem zabití nepřátelského vojáka je jedna věc, kdežto vražda neozbrojené civilistky, byť kolaborantky,

něco úplně jiného. A i kdyby pominula morální hlediska, pořád by se musela nějak zbavit dvou mrtvol.

Jestli voják nakoukne přes plot, Saffron bude nucena bojovat. Napjala svaly a připravila se ke skoku. Potom však uslyšela, jak dívka vojáka uklidňuje: „Nebud' hloupý, je to nejspíš nějaké zvíře, liška nebo jezevec.“ Pak změnila tón v úlisné předení: „Vrať se ke mně, chybíš mi...“

Saffron viděla, že se muž zarazil. Poznala, že se zmítá mezi chtíčem a smyslem pro povinnost.

„Moc se mi líbilo, cos dělal,“ povzdechla si dívka. „Bylo to tak krááásné...“

Puška spadla do trávy a voják se vrátil k holce. Saffron se modlila, aby byl špatný milenec, kterému záleží jen na vlastním ukojení. *Hod' sebou. Udělej se, zapni si kalhoty a zmizni!*

Ale co čert nechtěl, zrovna teď musela narazit na Casanovu v uniformě. Vložil do milování srdce a věnoval se partnerce. A určitě to uměl, protože dívku vzrušil do takové extáze, že jí musel položit dlaň na ústa, aby umlčel její křik. Saffron pocítila jemný záchvěv závidosti. Sama podobnou slast už dlouho nezažila.

Uplynulo pět minut, pak deset. Saffron zvažovala, že se vzdálí, dokud má milenec kalhoty dole, ale kdyby v živém plotě zaslechl další zašustění, tentokrát by se určitě šel podívat.

Vzájemná vášně konečně vyvrcholila a k Saffroninu překvapení dívka hned vstala, natáhla si spodní prádlo a prohlásila: „Už musím běžet, ať si o mně máma nepomyslí, že jsem poběhlice.“

Pomalou odcházelá následovaná vojákem, který se jí zeptal: „Kdy se zase sejdeme?“ Saffron mohla vyrazit.

Usoudila, že má pořád dost času, a nechtěla přijít na místo setkání zbytečně brzo, aby se nemusela skrývat mezi skalisky, než dorazí odbojář s motorovým člunem. Měsíc jí svítil na cestu.

Zalykala se radostí. Úspěšně splnila misi a od zátoky ji dělilo půl kilometru. Nakonec všechno dobře dopadne. Vtom zaslechla táhlé zavytí. Na okamžik se ponořila do temného fantaskního světa čarodějnic, vlkodlaků a zlé vůle, potom však převládla racionální úvaha a Saffron si uvědomila, že slyší psy.

Lovecké psy puštěné z vodítek a ženoucí se za kořistí. A tou kořistí byla ona.

Běžela ze všech sil a vzdalovala se od přímé cesty k zátocce. Věděla, že tři nebo čtyři sta metrů daleko teče potok, který jí pomůže svést psy ze stopy. Než ji zase najdou, může se dostat k zátocce, nastoupit do čekajícího člunu a odplout do bezpečí.

Korytem tekla ledově chladná voda z tajícího sněhu. Saffron běžela po proudu a klouzala na slizkých kamenech pokrytých mechem, ale dařilo se jí neztrácet rovnováhu a udržovat tempo. Koryto ji však odvádělo dál od cíle, neboť potok se vléval do moře severně od cílové zátoky. Protékal mělkou roklinou, jejíž břehy porostlé keři a několika stromy jí poskytovaly chabý úkryt před zraky psů a německých vojáků, kteří ji pronásledovali. Brzy bude nucena vrátit se na pevnou zem a zamířit k zátocce. Podívala se nahoru. Po noční obloze pluly mraky, ale žádný se neblížil k měsíci, jenž zůstával nádherně jasný a odrážel sluneční světlo na mateřskou planetu.

Pokud Saffron nechce, aby ji nepřátelé spatřili, musí si najít úkryt a zůstat v něm, ovšem v tom případě zmešká člun. Aby doběhla do zátoky včas, musí riskovat, že ji pronásledovatelé uvidí. Jediná naděje spočívala v rychlosti. Musí se natolik vzdálit, aby ji nepřátelé nedohonili, a modlit se, aby příslušník hnutí odporu neztratil nervy a počkal na ni, i když uvidí, že se jí Němci ženou v patách. A také doufat, že motorový člun je natolik rychlý, aby se vzdálili od pobřeží dříve, než je Němci rozstřílejí na cucky.

Vylezla na břeh a rozběhla se po úzké polní cestě, která se vinula podél pobřeží mezi farmami a rybářskými osadami. Saffron si uvědomila, že už několik minut neslyší psy, ale hned nato zaslechla vzdálený štěkot, který se nesl klidným nočním vzduchem a lehce přehlušil šum příboje.

Přidej! No tak hni sebou, ty líná krávo... Přidej!

Teď chápala, proč byl výcvik tak brutálně náročný a instruktoři tak nemilosrdní. Připravovali ji právě na okamžiky jako tento, kdy její život závisel výhradně na schopnosti překonat sama sebe a ještě zrychlit, přestože plíce zoufale prosily o slitování, srdce hrozilo puknutím a svaly na nohou se zkroutily v křeči vyvolané přebytkem kyseliny mléčné. V této chvíli musí překonat práh bolesti, jinak zemře.

Vpravo před sebou spatřila odbočku, která vedla dolů svahem k velkému domu, postavenému několik set metrů od zátoky a chráněnému před útoky živlů řadou pokroucených stromů, které tu nějaký dávno mrtvý majitel usedlosti vysázal jako větrolam. Podle původního plánu se Saffron chtěla kolem domu nenápadně proplížit, ale na to teď neměla čas.

Sprintovala po svahu a pak uhnula z cesty, ještě než se přiblížila k domu. Přelezla ozdobnou skalku a po umně zbudovaných pěšinách spojených na strmých místech několika vytesanými schody sestupovala k moři. Za mírných letních odpolední by se tu krásně procházelo, nyní však prchala o život, přeskakovala balvany a trsy rostlin, schody brala po třech a za sebou cítila nepřátele a jejich psy. Seběhla poslední metry skalnatého terénu a ocitla se téměř v úrovni mořské hladiny, kde odbočila na kamenitou stezku vinoucí se mezi zeleninovými záhony.

Psí štěkot zněl mnohem hlasitěji a Saffron slyšela hrdelní povely psovodů. Koutkem oka postřehla vzadu záblesk světla. Ohlédla se k osvětlenému oknu v přízemí, v němž se rýsovala silueta vyhlížející do tmy. Pak se však okno zavřelo a světlo zhaslo. Ať už se odtamtud díval kdokoliv, nechtěl se do ničeho zaplést.

Dostala se ke skupince stromů za zeleninovou zahrádkou, přeběhla mýtinku a ocitla se před plotem z ostatného drátu, který jí sahal po prsa a ohraničoval pozemek patřící k usedlosti. Zastavila se, lapala po dechu a zvažovala, jestli ho vůbec dokáže překonat.

Rozhlédla se na obě strany. Asi deset metrů daleko byla v plotě vsazena branka směrem k moři, zabezpečená řetězem. Rozběhla se k ní, přelezla ji a na druhé straně seskočila do trsů měkké trávy.

Saffron už viděla zátoku. Tráva rostla až k pláži, přesně jak naznačovala fotografie z leteckého průzkumu. Podívala se vlevo ke skaliskům a schodům na molo.

Žádný člun tam nečekal.

Pak ale postřehla nad molem tmavý stín muže, který ji máváním volal k sobě. No jasně! Zůstal s člunem na druhé straně mola, aby ho nebylo vidět.

Znovu se rozběhla. Slyšela psy, kteří vztekle štěkali za plotem, věděla však, že než se k nim pronásledovatelé dostanou a násilím otevřou branku, bude už příliš pozdě, oba už budou sedět ve člunu.

Zvládnou to!

Vtom jí podklouzla pravá noha. V místě, kde pod trsem trávy čekala pevnou půdu, se skrývala zrádná prohlubeň plná řídkého bahna. S námahou nohu vytáhla a uvědomila si, že to, co na letecké fotografii vypadalo jako travnatá plocha, je ve skutečnosti bažina. Určitě přes ni vede až k pláži bezpečná stezka, Saffron však z ní sešla, a kdyby ji chtěla znovu najít, musela by se vrátit až k brance a začít odtamtud.

Jenomže tím by se sama vydala do rukou Němců.

Zoufale se probíjela bahniskem, postupovala však bolestně pomalu. Nepoznala, zda došlápne na pevnou půdu či ostrý kámen, nebo se jí noha zase propadne do řídkého bláta.

„Tam, stranou!“ volal muž u mola a ukazoval kamsi doleva, kde se určitě nacházela stezka.

Otočila se naznačeným směrem a brodila se bahnem.

„Dělejte!“ křičel muž.

Za sebou Saffron zaslechla výstřel.

Němci přestřelili řetěz, který zajišťoval branku.

Ozval se povyk mnoha hlasů a štěkot, do toho zarachotil motor vytočený na maximum.

„Rychle! Rychle!“ pobízel ji zoufale muž ve člunu.

Práskl výstřel ze signální pistole a vzápětí se nad zátokou rozzářila světlice, která scénu zalila ostře bílým jasem.

Saffron rozeznala vousatý obličej svého zachránce. Na hlavě měl čapku a na sobě rybářský svetr. V příštím okamžiku se sklonil pod molo a vzápětí se člun vyřítíl k volnému moři. Saffron musela zalehnout do slaneého bahnitého močálu zarostlého travinami, protože zarachotila palba z automatických zbraní a k prchajícímu plavidlu zamířily stopy trasovacích střel.

Střelba utichla, ale vzdalující se rachot motoru Saffron prozradil, že se člunu hnutí odporu podařilo uniknout. Byla tomu ráda, nechtěla mít na svědomí jeho smrt.

S námahou se zvedla. Sotva deset metrů od ní stál hlouček osmi mužů v německých armádních větrovkách. Mířili na ni puškami, zatímco jejich psi pobíhali sem a tam kolem zajatkyň, zuřivě na ni vrčeli, cenili zuby a vrhali na ni hladové pohledy.

Voják s výložkami poručíka na rukávu ukázal na Saffron a rozkázal dvěma podřízeným, aby zajatkyňi přivedli. Ostatní je kryli.

Saffron byla ozbrojená nožem a pistolí. Kdyby měla volnost pohybu nebo možnost úkrytu či snad výhodu momentu překvapení, pokusila by se probojovat na svobodu. Jenomže vězela po lýtka v lepkavém bahně, neměla se kam schovat a viděla, že nepřátelé jsou ozbrojeni samopaly MP40 – její instruktor jim říkal *Schmeissery* –, které dokážou vyslat na cíl pět set ran za minutu. Než by sáhla pro vlastní zbraň, kulky by roztrhaly její tělo na cáry.

Možná by se měla pokusit o útěk a nechat se zastřelit. Ale-
spou by ji nemohli mučit a ona by neprozradila to málo, co
ví o místním hnutí odporu. Něco jí však v zoufalém činu za-
bránilo. Smrti se nebála, ale odmítala se vzdát. Dokud žije,
pořád existuje naděje, že se jí podaří utéct. Dosud nikdy v ži-
votě nepřipustila, aby ji něco nebo někdo porazil.

A když po ní vojáci natáhli ruce a vytáhli ji z bažiny, Saf-
fron se držela své víry. *Dosud mě nepřemohli.*

Odvedli ji do velkého venkovského domu, který si, jak Saf-
fron věděla, zrekvírovala organizace SS. „Je to jejich cen-
trála pro všechny policejní operace v oblasti,“ vysvětlil jí
Jimmy Young. „Sídlí tam kriminální policie, tajná policie
i SD, zpravodajská agentura nacistické strany. V důsledku to
vede k častému překrývání aktivit, zejména na okupovaných
územích. Ale nepřijemné jsou všechny složky.“

Odebrali jí pistoli, nůž a batoh s veškerým obsahem.
Svlékli ji donaha, strčili do nevytápěné sklepní cely a ne-
chali ji tam tři hodiny. Pod stropem visela holá žárovka
a kobka zcela postrádala vybavení, jen v koutě stála stará re-
zavá plechovka, kam si mohla ulevit. O soukromí se pocho-
pitelně nedalo vůbec mluvit.

Strážní ji mohli pozorovat špehýrkou ve dveřích, která se
dala zvenčí otevírat a zavírat. Dozorci se vůbec nesnažili
skrývat, že si ji pravidelně prohlížejí.

Saffron se posadila ke stěně a objala pažemi kolena, aby si
uchovala alespoň zdání cudnosti. Nespala od tří hodin ráno
a jednu chvíli jí hlava klesla na kolena, když krátce usnula.
Během několika vteřin k ní přiskočil strážný, neurvale ji
zvedl na nohy, vlepil jí facku a srazil ji zpátky na podlahu.
Hleděl na ni, pásl se očima na nahém těle a snažil se, aby se
Saffron cítila co nejvíc bezmocná, odhalená a zranitelná.

Věděla, že ponižování je součástí procesu, který ji má při-
pravit o fyzické i psychické síly. Odpírání spánku patří k zá-

kladním mučičím technikám a zbavení člověka důstojnosti je prvním krokem ke zničení jeho lidské podstaty. Nuže dobrá, bez spánku se nějak obejde. A i když bude sama vězet v této pekelné díře, její mysl zůstane svobodná a volná jako pták a může se zatoulat, kam se jí zachce.

V duchu se vrátila do dne, kdy se poprvé ohlásila v Norgebey House, anonymní moderní kancelářské budově na Baker Street. Přivítal ji záhadný pan Brown, muž, který zrekruoval její matku do Velké války podobně, jako teď zverboval ji do druhé světové války, a řekl jí: „Domníval jsem se, že byste se ráda setkala s někým, koho znáte.“

Odvedl Saffron nahoru, zaklepal na obyčejné kancelářské dveře, počkal na strohé: „Vstupte!“ a uvedl ji do místnosti.

Saffron chvíli trvalo, než si uvědomila, kdo je ten muž, který seděl za psacím stolem naproti dveřím. A i potom se tomu zdráhala uvěřit.

„Pan Amies?“ vydechla. „Jste to opravdu vy?“

Hardy Amies před válkou ušil některé ze Saffroniných nejoblíbenějších šatů. „*Kapitán* Amies, když dovolíte, slečno Courtneyová.“

„Ach...“ zašeptala Saffron zcela vyvedená z konceptu. „Ano, pane, samozřejmě.“

Amies vstal, obešel stůl, usmál se a natáhl pravici. „Jak se máte, Saffron?“ zeptal se a podíval se na pana Browna. „Tato mladá dáma patří k mým oblíbeným zákaznicím. Tak dokonalá postava! Mohla na sebe navléct jutový pytel a vypadala v něm jako z pařížského salonu.“

„Diana Cooperová mi kdysi řekla to samé,“ přitakal pan Brown. „A bylo to snad poprvé, kdy jsem od ní slyšel takový kompliment týkající se jiné ženy. A teď mě prosím omluvte, čekají mě na King Charles Street. Chce se mnou mluvit ministr zahraničí. Nechám vás dva vzpomínat na staré časy. Sbohem, Amiesi, sbohem, slečno Courtneyová.“

„Milý stařík,“ poznamenal Amies, jen co za Brownem zaklaply dveře.

Vrátil se za stůl a pokynul Saffron, ať se posadí na některou židli naproti němu.

„Nikdo pořádně neví, co dělá, ale existuje jen málo věcí, v nichž by neměl prsty, a ještě méně je těch důležitých, o kterých by nevěděl. Považuju ho svým způsobem za pozemského boha, protože se nikým neviděn ubírá tajuplnými stezkami.“

„Seznámila jsem se s ním v Oxfordu,“ vysvětlila Saffron, která se již probrala z překvapení. „I když jsem o něm slyšela již dříve.“

„Ach, ano, vaše rodina s ním měla jisté spojení. Nejasně se mi o tom zmínil. Ale začneme od začátku... Je mi jasné, že pan Brown označil tuto organizaci různými termíny – Úřad pro mezirezortní výzkum, Ministerstvo pro válku bez rukaviček a podobně...“

„Sdělil mi, že skutečný název zní Oddělení pro zvláštní...“

Než Saffron vyřkla slovo „operace“, Amies zvedl ruku a sykl: „Pssst! Ta organizace oficiálně neexistuje, alespoň pokud se týká všech lidí mimo tuto budovu. Kromě personálu o ní ví jen hrstka vyvolených ve Whitehallu. Říkáme si prostě *Baker Street*, je to jasné?“

„Ano.“

Amies ji obdařil pohledem, jaký u něho dosud neviděla. Již to nebyl hlavní návrhář módního salonu, který se snaží uspokojit zákazníci, ale důstojník objasňující podřízenému, že nesedí někde u kafe. Saffron pár vteřin trvalo, než pochopila.

„Ano, pane.“

„To už je lepší... Budu k vám upřímný. Momentálně postrádáte lingvistické schopnosti, které u perspektivního agenta pokládáme za naprosto zásadní. Nemůžete řádně působit v cizí zemi, pokud dokonale neovládáte místní jazyk. Vždy se snažíme získat nováčky, kteří jsou bilingvní, a pak je vycvičíme, aby dokázali přežít v terénu. Ale vy jste poněkud odlišná, že?“

Amies se odmlčel a tázavě se zahleděl na Saffron, kterou dosud znal jako krásnou mladou ženu, jež elegantně nosila šaty z jeho salonu. „Vy už jste zabila člověka.“

Saffron si už, byť neochotně a nerada, zvykla na morbidní zvědavost, kterou její válečné výboje vyvolávaly u jiných lidí. Když v roce 1939 vypukla válka, rozhodla se, že se nebude v klidu plavit na pramici po řece Cherwell v Oxfordu, když všichni muži, které znala, odešli bránit vlast. Za každou cenu se zapojí do válečného úsilí, i kdyby měla třeba jenom řídit nákladák.

„Více než jednoho,“ odvětila. „Když jsem sloužila jako řidička generála Wilsona v Západní poušti, pronásledoval nás automobil plný italských vojáků. Zastřelila jsem muže za volantem. Automobil se vyboural, a pokud je mi známo, zemřeli všichni, kdo v něm jeli.“

V roce 1941 Saffron sloužila jako osobní řidička britského armádního generála Henryho Maitlanda Wilsona v severní Africe, Řecku a Palestině. Když za jeho salonním humberem barvy khaki znenadání vyrazil nepřátelský italský vůz, Saffron vyzbrojená pistolí Beretta 418 prostřelila dvěma kulkami řidičovu hlavu.

Po krátké odmlce dodala: „A také jsem zastřelila svého strýce Francise. Byl to zrádce a zasloužil si zemřít.“ V myšlenkách se vrátila k té děsivé události. Ze strýce Francise Courtneyho se stal zahořklý cynik. Zradil Saffron a jejího otce Leona Němcům a oba málem přišli o život. Saffron ho mezi čtyřma očima obvinila a v následné potyčce mu vpálila kulku do čela. Tvrdila, že to bylo v sebeobraně.

„V tom s vámi souhlasím. Ve vašich záznamech stojí, že se o vás Wilson zmínil v hlášení o tom pouštním střetnutí. Kromě toho vám byla udělena medaile Krále Jiřího...“

„Ano, pane.“

„... za obranu obchodního plavidla před nalétávajícími bombardéry Stuka. Ve zdůvodnění se uvádí: ‚Když nepřátelská palba zlikvidovala osádku baterie protiletadlových kulo-

metů Vickers, slečna Courtneyová zcela ignorovala vlastní bezpečnost a spustila palbu. Poškodila nejméně jeden nepřátelský letoun a setrvala na bojovém stanovišti, dokud kapitán nevydal rozkaz k opuštění lodě. Poté odtáhla svého zraněného otce do bezpečí a postarala se, aby se dostal do jediného záchraného člunu, který přežil potopení plavidla. A i tehdy, neozbrojená, vzdorovitě mávala zařatou pěstí na nízko přelétávající nepřátelský letoun. ‘Vidím, že se usmíváte. Smím se zeptat proč?’

„Vzpomněla jsem si, jak se ten německý pilot tvářil.“

A také jsem si vzpomněla, kdo ten německý pilot byl.

„Inu, máte toho za sebou opravdu hodně. A chci vám připomenout, že vaše situace není o nic méně nečekaná než moje. Oba jsme v sobě objevili dříve netušený talent. V mém případě je to schopnost organizovat a zajišťovat tajné operace. Mluvím plynule francouzsky, proto jsem během prvního roku války několikrát v utajení navštívil Belgie.“

Aniž by Saffron věděla o Amiesových operacích cokoliv bližšího, bylo jí jasné, že „několik návštěv Belgie“ vyžadovalo mimořádnou odvahu i mimořádné schopnosti.

„Dnes mé úkoly spočívají ve vyhledávání perspektivních agentů. Dohlížím na jejich výcvik a připravuju je pro práci v terénu. Vysvětlil vám pan Brown, jak to u nás chodí?“

„Ne, pane.“

„V tom případě bych vás měl raději zasvětit. Jak jste si možná všimla, svět ozbrojených sil a zpravodajských služeb funguje na systému iniciál. Baker Street není výjimkou. Uvedu příklad. Muži, kteří drží ve svých rukou váš i můj osud, jsou známi pod iniciálami, jež popisují jejich hodnot: CD, D/R, A/CD, AD/E... seznam je nekonečný. Ale je zde jeden muž, jehož jméno si musíte vyrýt do srdce. To jméno zní Gubbins.“

Saffron se zasmála; domnívala se, že Amies žertuje, slovo *gubbins* totiž v angličtině znamená *tentononc*. „Kdo je ten Gubbins?“

„Plukovník Colin Gubbins je nevysoký zběsilý dělostřelec s neuvěřitelně pronikavými modrými očima, jehož přesný titul je irelevantní, protože to je ve skutečnosti Muž-který-rozhoduje-o-všem-co-se-má-stát. Dosud není nejvyšším velitelem Baker Street, ale určitě se jím jednoho dne stane. Má rada, slečno Courtneyová, zní: ‚Pozor na Gubbins!‘ Nesmíte vzbudit jeho nevoli. Snažte se, aby se ve vaší přítomnosti cítil dobře. Závisí na tom vaše budoucnost.“

„Samozřejmě se budu snažit.“

„Tak je to správné. Dobrá, jdeme dál. Operační stránka Baker Street je rozdělena do sekcí, z nichž každá je přirozeně označena iniciálou, což platí i pro jejich šéfy. Důvodem je zřejmě skutečnost, že se šéfové sekcí pravidelně mění a je snazší zapamatovat si jedno písmeno než nekonečnou sérii nových jmen. Francouzská sekce je označena F jako Francie, a i její náčelník je znám jako F. Holandská sekce a její šéf nesou označení N jako Nizozemsko. My dva teď spolu mluvíme v sekci, která má na starosti Belgii a Lucembursko. Ta je označena T, ale neptejte se mě proč. Možná se divíte, proč jste byla uvedena právě sem. Odpověď částečně spočívá v tom, že jeden druhého známe, ale hlavní důvod je ten, že vaše výchova vám může pomoci rychle nabýt jazykových schopností, které požadujeme.“

„Jak to myslíte?“

„Protože polovina Belgie mluví francouzsky a druhá polovina vlámsky, což je jazyk hodně podobný holandštině. Samozřejmě vím, že jste se narodila a vyrostla v Keni, ale ve vašich materiálech je uvedeno, že vzdělání jste získala v Jižní Africe...“

„Ano, na Roedeanově dívčí škole v Johannesburgu.“

„A pochytila jste během studia něco z afrikánštiny?“

„Trochu.“

„Výborně. Takže asi víte, že i afrikánština je hodně podobná holandštině. Nemělo by tedy pro vás být příliš obtížné zdokonalit se ve vlámsčině. A my bychom vás pak mohli na-

sadit do Flander. Vidím tady, že vaše matka měla německé předky a před válkou strávila v Německu několik let...“

„To je pravda, pane. A jedna z mých nejbližších kamarádek na škole byla Němka. Několikrát jsem pobývala u nich v rodině!“

„Ale nepředpokládám, že jste pochytila něco z němčiny.“

„Právě že ano... Německy mluvím na konverzační úrovni.“

„Tak to je vynikající začátek. Většina naší práce v Baker Street spočívá v navazování a udržování kontaktů s hnutím odporu v daných zemích. Pomáháme jim rozšiřovat síť, posíláme vybavení, poskytujeme školení. Ovšem naším záměrem je, aby odbojové organizace hrály aktivnější roli: sabotáže, atentáty a podobně.“

„A tuto roli chcete svěřit i mně?“

„Mám to v úmyslu. Ale než se tak stane, co kdybych vás dnes pozval na večeři? V Dorchesteru vaří na současné poměry slušně a Malcolm McAlpine, který budovu hotelu projektoval, přísahá, že je bombovzdorná.“

„Děkuji, pane, je to od vás hezké.“

„Výborně. U večeře mi můžete říkat Hardy, ale mám jednu podmínku...“

Saffron si vzpomněla, že ji tehdy zamrazilo. Všechno kolem SOE obklopovalo tajemství a nechtěla ani spekulovat, co po ní bude Amies chtít. „Jakou podmínku, pane?“ zeptala se.

„Trvám na tom, abyste si oblékla šaty z mého salonu.“

Požadavek ji potěšil. „Ach, spolehněte se, pane,“ ujistila ho.

Vrátila se do bytu, který jí otec koupil ještě před válkou v Chesham Courtu, moderním domovním bloku v jedné z elegantních londýnských čtvrtí na půl cesty mezi Knightsbridge a Sloane Square. Když prohrabávala skříň, zdálo se jí, že se dívá na šaty jiné ženy: ženy, kterou byla před válkou, ženy, která se zamilovala do Gerharda von Meerbacha.

Tehdy před večerí s Amiesem v Londýně myslela Saffron na Gerharda, když si oblékala nebesky modré hedvábné šaty, a myslela na něho i teď, když seděla schoulená ve studené holé cele.

Ne! To nesmíš! spílala si. *Tohle moc bolí. Mysli na ty šaty, na ten večer s Hardym, na nic jiného.*

Amies ty šaty stvořil jako hlavní návrhář módního domu Lachasse. Látka byla tak krásná a střih tak skvělý, že nutily každou ženu, která je chtěla nosit, vyrovnat se vysokým standardům, jež stanovovaly. Než si je oblékla, Saffron se nalíčila a dokonale upravila svůj vzhled, jak byla kdysi zvyklá, ale válečná doba ji o tuto radost připravila.

Nahá a zcela bezbranná se snažila potlačit třas, který ji rozehvíval, jak se tiskla ke studené a vlhké betonové podlaze. Znovu prožívala každý nádherný okamžik příprav na tehdejší večerí. Ve své fantazii ležela ve vaně a dívala se, jak jí růžoví pokožka v horké parfémované vodě. Pak se osušila a zvláčnila si pleť tělovým kosmetickým přípravkem, přímo cítila, jak konečky prstů roztírají zvlhčující krém po hladkém jemném těle. Oblékla si saténový župan, zamířila do šatny a vybrala si nejkrásnější spodní prádlo a hedvábné punčochy.

Dala si hodně záležet na dokonalém účesu a nalíčení, každý detail šatů i doplňků, šperků, střevíčků, rukavic, pláště a klobouku musel vzájemně ladit, musel jí slušet a odpovídat dané příležitosti. Cítila se jako čerstvý rekrut, který si obléká slavnostní uniformu a připravuje se na kontrolu přísného seržanta. Její uniformou byly právě tyto drobné, leč důležité detaily a přehlídkovou plochou se jí stane hotel Dorchester.

Než odešla z bytu, zkontrolovala svůj vzhled ve velkém zrcadle. Věděla, že ji lidé považují za krásnou, protože to od nich celý život slyšela. V tomto sebehodnocení však nebyla ani stopa marnivosti. Do zrcadla se nedívala proto, aby si blahopřála, ale aby odhalila všechny chyby a nedostatky. Například ruce po většinu předchozího roku svíraly vo-

lant štábního automobilu generála Wilsona. Jako osobní řidička také často vykonávala práci mechanika. Žena, která musí být kdykoliv připravena vyměnit prasklou pneumatiku nebo vadnou zapalovací svíčku či použít vlastní punčochu jako náhradu prodřeného klínového řemenu, nemůže dbát na pravidelnou manikúru a lakovat si nehty, zejména v prachu a písku Západní pouště.

Saffron podržela před sebou natažené prsty, prohlédla si hřbety rukou a pak dlaně. Smirkovým pilníkem se ze všech sil snažila vydrhnout mozoly a zakrýt krátké popraskané nehty barevným lakem, ale i tak si v duchu povzdechla. *Taková ostuda.*

Přelétla pohledem šaty a zamračila se. Visely na ní jako na kostlivci. Nikdy netrpěla nadváhou, ale v důsledku války ještě zhubla. Sukni měla v pase a kolem boků příliš volnou. Pravda, žádný normální muž by si toho nevšiml, ale Hardy to okamžitě zaznamená.

Taky že ano. „Vypadáte úchvatně, má drahá,“ uvítal ji v hale hotelu Dorchester. Nadechl se, že ještě něco řekne, ale pak zavrtěl hlavou. „Měla byste mi ty šaty ráno předat. Zařídím, aby je některá švadlena zúžila v pase asi tak o osminu palce a kolem boků o čtvrtinu.“

„Pořád zaměstnáváte švadleny?“ podivila se Saffron. „I když je válka...?“

Amies se usmál. „Ale jistěže, stále navrhuju kolekce. Bohužel jenom pro Američanky.“

„A co my tady v Anglii? Proč si nemůžeme pořídit šaty od vás?“

„Protože neplatíte v dolarech, má drahá. Země je zoufale potřebuje, aby splácela Spojeným státům dodávky potravin a válečného vybavení. Obchodní komora přikázala Normanu Hartnellovi a mně, abychom navrhli řadu elegantních modelů, které by se vyvážely do Ameriky. Při práci v Baker Street občas vytáhnu papír a kreslím střihy. Pomáhá mi to myslet.“

Zamířili k hotelové restauraci a Amies pokračoval: „Měl bych vám o Baker Street prozradit pár faktů, které pro vás

budou velmi důležité. Jsme ta nejdivočejší a nejbezohlednější jednotka, kterou tato země disponuje. Naším úkolem je hrát nečistě, všemožně nepříteli škodit a ignorovat veškerá pravidla. Proto nás mnozí kožení byrokrati z ministerstva války nesnášejí. Přesto – nebo možná právě proto – u nás pracuje více žen než v kterékoliv jiné armádní složce a také plní mnohem zajímavější úkoly.“

„Cestou do vaší kanceláře jsem potkala řadu dívek mého věku.“

„Náš úřad jich je plný. Jsou bystré, inteligentní, mladé, divoké. Gubbins na ně přísahá. Jenomže...“ Amies se zastavil několik kroků před vstupem do restaurace, podstoupil a prohlížel si Saffron jako znalec umění vzácný obraz. „Ale v Baker Street ani v celém Londýně není dnes večer krásnější ženy, než jste vy.“

Saffron si pevněji objala holá kolena a zoufale se snažila utišit drkotající zuby. Ale při vzpomínce, jak bylo po dlouhých měsících práce a války a smrti krásné cítit se jako žena, znovu obdivovaná a hýčkaná, se mimoděk usmála. Amies objednal šampaňské a bavil ji líčením humorných příběhů ze svého důstojnického výcviku.

„Jistě si to umíte představit, má drahá – určitě nečekali, že já jako homoušský módní návrhář, který má hodně daleko k ideálu tvrdého a mužného tajného agenta, zvládnu celý kurz. Ale s hrdostí mohu oznámit, že jsem prošel na výbornou. Když mě převedeli do Baker Street, měl jsem možnost nahlédnout do svého spisu. Stálo tam černé na bílém...“ Amies zvedl hlavu jako shakespearovský herec, který se chystá přednést monolog, a zarecitoval: „*Tento důstojník je fyzicky i mentálně mnohem tvrdší, než by naznačoval jeho poněkud afektovaný vzhled.*“

Saffron se zasmála.

„Já vím!“ zvolal Amies přehnaně zmučeným tónem. „Přiznávám, že mě to hluboce ranilo. No uznejte sama. Afektovaný? Já?!“

Počkal, až se Saffron dosyta nasměje, a vrátil se k recitaci svého spisu: „*Má bystrý mozek a vyznačuje se pohotovou inteligencí.* Proti tomu jsem samozřejmě nic nenamítal. No a v závěru napsali, že jediným mým hendikepem je afektovaný vzhled a vystupování...“

Zadíval se na Saffron. „Nechápu, proč musel velitel kurzu tu dehonestující zmínku opakovat. Alespoň že v samém závěru uznal, že se to zlepšuje.“

„Tomu zajisté věřím. Každý módní návrhář samozřejmě chápe, jak důležité je dodržovat *comme il faut*. V armádě musí být člověk drsný a vy jste se přizpůsobil.“

Saffron se ponořila ještě hlouběji do vzpomínek na ten šťastný večer. Po večeři ji Amies pozval do tanečního klubu Embassy na Bond Street. Snila mezi spánkem a bdělým stavem a vzpomínala na nádherný pocit, když s Hardym kroužili v objetí po parketu. Měla na sobě krásné hedvábné šaty a tančila foxtrot, přičemž se nemusela obávat, že bude nucena odrážet neobratné pokusy o bližší fyzický kontakt, protože Amies by nikdy nežádal víc než tanec a letmý polibek.

Dveře cely se prudce otevřely a vešla zavalitá žena s hrnatým obličejem, oblečená do mužské kombinézy, jejíž opasek se napínal přes rozložitě břicho, a hodila Saffron k nohám hromadu špinavých hader.

„Obleč si to!“ vyštěkla.

Saffron se natáhla pro rozedrané cáry, z nichž se vyklubala vybledlá kazajka z šedé juty, vpředu potřísněná nahnědlými fleky.

„Skvrny od krve,“ poznamenala ženská. „Nedají se vyprat.“

Saffron si přetáhla halenu přes hlavu a strčila paže do krátkých rukávů. Tkanina jí dřela kůži. *To je z mých problémů ten nejmenší,* pomyslela si.

Žena se otočila k chodbě, která se táhla před celami, a zavolala: „Vězeňkyně je připravená!“

Vešli dva vojáci a jeden z nich podal dozorkyni kus černé látky, kterou si zastrčila za opasek. Pak jí nasadil ocelová pouta.

„Ruce!“ zavelela žena.

Saffron poslušně natáhla paže a přitiskla zápěstí k sobě, neprojevila žádný odpor. Vytkla si za cíl být zcela pasivní a nemá, nedat nepříteli vůbec nic.

Žena vytáhla pruh černé látky od opasku. Saffron si všimla, že je to kápě, kterou jí dozorkyně vzápětí navlékla na hlavu a zakryla jí obličej. Saffron oslepla.

Cítila, jak ji ta ženská popadla za rameno a otočila ke dveřím.

„Jdi!“

Saffron udělala několik váhavých kroků, bála se, že narazí do zdi nebo dveřního rámu.

„Stůj! Vlevo v bok! Jdi!“

Díky podobným povelům se Saffron podařilo vystoupat ze sklepení domu na studený vzduch. Pod bosými chodidly cítila chladný kámen, pak bolestně ostré úlomky šterku a nakonec dlouhý pruh zmrzlé trávy. Ledový vítr volně pronikal jutovou kazajkou a Saffron si pořád připadala jako nahá. Mnoho hodin již nic nejedla ani nepila a bez ohledu na to, jak usilovně se snažila zachovat si mentální pozornost, vyčerpání ji obíralo o síly.

Zastavili se a Saffron uslyšela kovové cvaknutí odemykaného zámku a otevírání dveří. Kdosi ji ze zadu postrčil a dveře se za ní zavřely, cvakl zámek. Po několika krocích ji tlak na ramena donutil usednout na dřevěnou židli. Odemkli jí pouta, ale hned je zase upevnili k područkám, přivázali jí i kotníky k nohám židle. Pak jí sundali kápi.

Otevřela oči, ale hned je zase prudce přimhouřila před oslepujícím světlem, které jí zářilo do obličeje.

Kdosi jí vlepil políček a Saffron vykřikla šokem a bolestí.

„Otevřete oči!“ vyštěkl ostrý hlas. „A necháte je otevřené. Jestli je zavřete, dostanete facku.“

Saffron si nemohla pomoci, vládu převzaly instinkty. Oči se jí samy zavřely.

Rána do tváře.

Nutila se držet oči otevřené a hledět do světla. Za ním rozeznávala stínovou postavu. Mluvila anglicky s chladnou, klidnou hrozbou.

„*Ach so...* Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Stark a jsem důstojníkem *Geheime Staatspolizei* neboli tajné policie. Možná ji znáte spíš pod zkratkou gestapo. Váš život leží v mých rukou. O tom, jestli budete žít, nebo zemřete, rozhoduji já. Budu vás držet bdělou, nebo vám dovolím spát. Vyhladovím vás, nebo nakrmím. Budu s vámi zacházet slušně, nebo vás podrobím takovému mučení, jaké si nedovedete představit ani v nejdivočejších snech... Jste úplně bezmocná, nemůžete dělat vůbec nic... Až na jednu věc. Když budete spolupracovat... Ne, nedostanete se na svobodu, už nikdy nebudete volná. Ale můžete žít o něco déle, a především se můžete vyhnout utrpení, které vám způsobíme, když nebudete mluvit.“

Saffron zachovávala neutrální výraz obličeje. Intenzivní světlo ji natolik oslepilo, že už bylo úplně jedno, zda má oči otevřené, nebo zavřené.

„Pochopte jedno: nemáte žádná práva, nejste pod ochranou ženevských konvencí ani pravidel vedení války. Nejste voják v uniformě. Jste špion, sabotér a vrah. Vaší vinou zemřela spousta dobrých mužů. Jejich duše volají po pomstě. Mohu vás ujistit, že jim tu touhu splním. Tak začneme. Jak se jmenujete?“

Saffron myslela na rady svého instruktora seržanta Greenwooda, drobného, šlachovitého, ale děsivě tvrdého *cockney* ze špinavých uliček východního Londýna, který řekl skupince frekventantů: „Na tu hovadinu *jméno, hodnost, osobní číslo* rovnou zapomeňte. Nemáte hodnost ani osobní číslo, protože nejste žádní podělaní vojáci. A nemáte ani jméno, protože vystupujete pod krytím vosob, který ani neexistu-

jou. Takže těm zasraným skopčákům nemáte co říct, jasný? Budete prostě držet zobák a ani neceknete.“

Saffron mlčela.

Stark zopakoval otázku: „Jak se jmenujete?“

Neodpověděla.

Tentokrát schytila direkt na solar plexus, zasazený pěstí s chlupskou silou. Úder jí vyrazil dech. Zkroutila se bolestí a dávivě chrčela. V duchu si opakovala oblíbené rčení seržanta Greenwooda: *bolest vám neublíží*.

Jeho zdůvodnění neslo punc profesora filozofie. „Tak hele... Může vás zabít kulka. Bajonet ve střevěch s váma taky pěkně zamává. Ale bolest, co ta zmůže? Bolest je akorát v mozku. Je to pocit. Nic víc. Nic vám nedělá... Chci tím říct, že když vás chytí nějaký pošahanej nacistický bastard a vytrhá vám jeden za druhým všechny nehty, je to bolest? To si sakra pište, že je. Ale zabije vás? Jasně že ne. Víte vo někom, kdo by umřel na vytrhaný nehty? Já teda ne, a toto si budete pamatovat, jasný? Nacisti vás nebudou chtít zabít, aspoň ne do té doby, co si budou myslet, že z vás můžou ještě něco dostat. Takže jestli jim nic neřeknete – a myslím tím absolutně nic –, co vám můžou přinejhorším udělat? Způsobit bolest, nic jinýho. Tak, a teď všichni zopakujte: *Bolest... vám... neublíží!*“

A tak Saffron nic neřekla.

Stark jí pořád kladl stejné otázky.

„Jak se jmenujete?“

„Kdo je váš velící důstojník?“

„Kde máte základnu?“

„Jaké byly vaše instrukce pro kontakt s hnutím odporu?“

„Kdo jsou vaši agenti v této oblasti?“

Ani na jedinou však nedostal odpověď.

Jeho muži Saffron bili a fackovali, až měla tvář opuchlou a samou tržnou ránu, trup od břicha k prsům se změnil ve fialově černé pole podlitin, ale ona zarytě mlčela.

Do místnosti vešli dva vojáci a jeden z nich jí znovu nasadil na hlavu kápi. Pak podtrhli židli, k níž byla připoutaná,